

Zavist in žal.

Banket minil bil v gradu, utihnili glasovir,
Kresovi splapoleli, končal se kresni pir.

Med praznimi dve čaši napolnjeni samo,
Z rumenim vincem jedna, soseda nje z vodo.

Med njima v vazi šopek od poljskih je cvetic,
Zelena praprot vije krog belih se glavic.

Pobesila se praprot od teže na straneh,
Namakala peresce si v čašah je obeh.

Zatresli sta se čaši od praprota moči,
Razljučeno vodica kipeča govori:

»Od nekdaj te zavidam, proslavljen sosed moj,
Srce kipi mi jeze — poslušaj me nocoj!

Zakaj se tebi klanja ter tebe svet časti?
Na svatbi, veselici, — povsod si prvi ti!

In trkajo, da čaše kot zvoki strun doné,
Prepevajo zdravice, ki tebi se glasé.

Če tvoja solza v sebi skrivnostno moč ima,
Kaj hodiš svet omamljat iz štajerskih gora?!

Jaz tiho vrem iz hriba, miru sem vidni znak,
Pa vendar me prezira častilcev tvojih vsak«.

»Miluj me, ne zavidaj! — Naj grozd bi bil zvenel
Na trti prej, ko Noe ga v kupo je ožel.

Nocoj je svet me dvigal in s petjem me slavil,
Preklinjal me bo jutri, zločinov vseh dolžil.

Vse zlobe in prepire prišteva meni svet,
Nedolžen on — tu vino izbuja greh neštet.

Pač res je, da veselja nikjer brez mene ni,
A v rajanju trepečem, zloslutnost me mori.

Če Noe za nasledke ožetja znal bi bil,
Na trti grozd bil pustil, in kupo si razbil«.

Ta tožba vodi prija, zlo rada se peni,
Noč kresna izgubi se — ob vdarcih polnoči.

Desimira.

